

Svenska Canada-Tidningen

Printed and published every Thursday by THE CANADA WEEKLY PRINTING CO., Ltd. 1100 GARDEN STREET, WISCONSIN, MAN.

Subscription rates: Single Copy 10c, 12 Issues 1.00, 6 Issues 50c.

Advertisements: 15c per line per week, 10c per line per month.

Special rates for classified advertising and other services.

Torsdagen den 27 Juli, 1922

En ny aera i Manitoba

Valet i Manitoba den 18 de bydd på en del individuala överräkningar, men på det hela utöll detsamma som klartänkta och lugna observatörer av situationen väntat.

Vad som nog förväntas många är liberalernas nederlag. Men detta är intet att förnåsa sig över.

Men mest ödesdiger var valet för de konservativa. År 1915, då Norris regeringen tillträdde makten, voro de så gott som utplånade som parti.

Arbetarna förlorade fyra säten, vilket ej var att undra på, då de voro så splittrade. Inför det faktum, att farmarna detta år voro mer osäkra, hade arbetarna ej bort lita på att kunna göra samma resultat som förliden gång.

Det har rätt mycken spekulering om, vem farmarna skulle välja som sin ledare. I fredags skedde valet och föll på prof. John Bracken, president för Manitoba Agricultural College.

Prof. Bracken är ett ockrerat blad i politikens historia. Från en moralisk synpunkt är detta en styrka, men från rent teknisk synpunkt är det en svaghet.

Till sist vilja vi önska farmarna lycka och framgång i denna sin seger samt uttrycka vår förhoppning om, att de skola taga lärdom av både de fel och förtjänster, som utmärkt regeringarna i Ontario och Alberta.

Från den större världen har på måndagsdagen en enda underrättelse gått oss, vari Versaillesfreden, denna akt av övermänsklig fräktvisa, omtala vi i framtiden liksom förut ad-

Statsjärnvägarna i Indien

De statsägda järnvägarna i Indien gävo åter sista årets fiskalår en vinst till sin regering i trots av de ogymsamma förhållandena och handelsdepressionen samt i trots av att nettoinkomsten var den lägsta på många år.

Detta är huvudinnehållet av en re-markabel rapport om de statsägda järnvägarna i Indien, som i dessa dagar mottagits av handelsdepartementet i Ottawa från major H. A. Chisholm, canadisk handelskommissionär i Calcutta. Sagda rapport är av speciell intresse, då man jämför regeringsjärnvägarna i Canada årliga stora förluster med det resultat, som Indiens järnvägar uppnått.

Under flera år, anmärker major Chisholm, ha de statsägda järnvägarna i Indien inbetalt avsevärda summor till skattkammaren samt ha i en stor utsträckning hjälpt regerings finansiering. Under fiskalåret 1913-14 erhöll regeringen en netto-profit från järnvägarna av mer än \$20,000,000. Under de följande två åren var det ingen profit, men under de tre sista åren av kriget drog regeringen därifrån en sammanlagd vinst av omkring \$120,000,000. Under det sista fiskalåret sjönk profitten till omkring \$17,000,000.

Nästan sex sjundedelar av det totala mlantalet av järnvägarna i Indien åro ägda av regeringen och dessamma har kunnat göra sin avsikt att under de nästa fem åren för sina järnvägsinjert utge nästan \$450,000,000. Denna summa skall användas för material, järnvägsagnar, stationer, reparationsverkstäder och nya linjor, och det mesta av denna summa skall utgivas i Indien för material tillverkade i detta land.

Med hänsyn till det faktum, att Indiens järnvägar åro nästan alla regeringsägda samt att regeringen i Indien brukar den politiken att köpa sina forråd inom kejsardömet, så är järnvägsituationen i Indien av särskilt intresse ej endast för fabrikanterna av järnvägsmaterial utan och för Canadas befolkning i allmänhet.

I rapporten påvisas vidare, att mer än två tredjedelar av Indiens järnvägar opereras av privata bolag under kontrakt. Den största delen av det i järnvägarna nedlagda kapitalet tillhör regeringen. Bolagen erhålla en garanterad ränta enligt en fixerat räntesats på dess kapital och liknade betalningar av förtjänsten göras till regeringen. Vinstöverskott av dessa förtjänster delas mellan regeringen och bolagen i de proportioner, som åro fastställda i kontraktet.

Genomsnittsanta per passagerare och per mil är litet över en halv cent, vilket säges vara den lägsta taxa i världen. Detta är ökad dock passageraretaxorna med omkring 25 proc. Denna rapport är synnerligen lärorik samt bör tagas i allvarigt övervägande av de, som ha ledningen av det canadiska nationella järnvägsystemet. Indien är ej det enda land, där statsägda järnvägar betala sig. Och det finnes inga orsaker, varför de ej skulle betala sig i Canada. Men en av orsakerna varför de ej betala sig är, att männen högre upp sitta sig för att stora avlösningar, vilka i många fall belöpa sig till tusentals dollars per månad. Nedskär dessa onödiga utgifter och uppliva transporten med lägre frakttaxor, så skall landet vinna på sig.

Författaren Algott Sandberg avled i juni i Italien och med anledning därav är det en del i tidningar både i Sverige och Amerika, som ha den dåliga smaken att framhålla honom nästan som en författare av rang. Som person och privatmänniska bedömas vi honom ej, men som skribent, vare sig det gäller romaner eller folklit, spel, kan han ej räknas annat än till de utmärkta författarna. All hans produktion var så schablonmässig och utan högre lyft eller större djup, fast den slog an på populären. Han ägde ju dens ädrenga blick för, vad som slog an på folk och som en jude bedrev han sitt författarskap. Någon synnerligen stor litterär personlighet var han ej och troligen skall hans namn föga länge efterleva honom. Han var ock en produktiv och högt nådde han nek på några kvicka lustspel. Till hans beröm måste sägas, att han aldrig var rädd att sätta ut, vad han hade på hjärtat, och heller inte rädd att använda starka ord.

Det tysta jubileet

Under denna rubrik skriver Stockholms Dagblad av den 29 juni en ganska värdefull artikel om Versailles-traktaten. Sagda starkt högerfärgade tidning är i vanliga fall av en motsatt åskådning mot var, men en blind böna hittar och ett korn i blådan och i detta fall kunna vi i det stora hela instämma. Artikeln är av följande lydelse:

På onsdagen inföll tredjedagen av Versailles-traktatens undertecknande. I skrivande stund har likväl ty det meddelande ingått, att minnesdagen firas med jubelfester av segerstaterna. Och ändå är vår tid framför alt jubileernas.

Från den större världen har på måndagsdagen en enda underrättelse gått oss, vari Versaillesfreden, denna akt av övermänsklig fräktvisa, omtala vi i framtiden liksom förut ad-

SÅNG MOT AFTONEN

Dagen dör, den sista vinden somnar i den fjärran bleka rymd, där inga röster ropa, och dit ingen ör när. Ljus barn med klara röster, som på gårdens gångar leka, måtte aftonljuset måla som en gloria kring ett hår.

Gårdens tak det kopparröda glänsar som en havsvids vågor, fjoeln rostigt väderbiten tynstar efter vindens sång. Röda flygels väggar flamma som en eld med vilna lågor, och ur fjärran skogar klinga skalklockors bingebång.

Orosår i fjärran sjunka, tunga är, som en gång randas, vila som ett stormloft vilar kring en varligt somnad vik. Alla hårda ord ha tystnat, endast friv jorden andas, höra ljusa timmar spela lyvt i minnenas musik.

Som en slup på stilla vatten, som en båt med blommor glider bort från strida strömmars böljor mot en vassgränsas skjög, så skall själv du glömma hjärtats svåra nod och tunga tider, denna stund, då allt det bittra vill i kvällens visor dö.

CARL BJÖRKMAN.

Om hemmet, kärleken och samhället

Ett för många år sedan hållet föredrag av den uppburna samt kända författarinneurettens Elsa Törne (Elna Tenow). Ämnet är lika aktuellt i dag som på den tiden.

Id sin dotters bröllop den 3 jan. 1909 höll fru Elna Tenow (Elsa Törne), ett särdeles intressant tal om hemmet, kärleken och samhället. Med sin vanliga förmåga att fånga sina åhörare, yttrade talarininnan:

He! — Vad skall jag kunna säga om hemmet, dess betydelse för barnen, för ungdomen, familjen, samhället, fosterlandet, som icke blivit sagt förut, som vi icke alla redan vet?

Men liksom vi icke tröttna på det lara, rena, upprykande vattnet så som dryck, fastän vi släkt vår törst och fyllt vårt behov av det en gång, hundra, ja tusen gånger, utan ändå med samma begärlighet föra det till våra läppar, så vi första nästa gång, så upphöra vi håller aldrig att vilja höra talet om hemmet. Det är lika evigt nytt och evigt outslutligt som talet om kärleken.

Jag har en föreställning om, att dessa två — kärleken och hemmet — betraktade såsom makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

I hemmets tjänst och under hennes ledning är kärleken mild och foglig som ett lamm; — men då hon skickas ut på egen hand; att kva över människobarnen och följa dem på deras irrtrådar i livet, då byter hon natur, blir en tyv mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar.

Det var en gång, att det vänta än att den reaktionära borgartidningen "Skandia" i Jamestown skulle taga anstöt av vår ledare angående Herpin-dramat. I denna ledare sökte vi psykologiskt förklara detta dåd. Samtidigt fastslog vi, att vi ej försvära blodsdåd eller två på våld i någon form. Men lika tydligt framhållde vi att arbetarna endast indirekt vore ansvariga samt att "det direkta både moraliska och juridiska ansvaret låg hos kolbaronerna. Skandias uttalande redaktör tyckes sträva att vinna samma överklassgloira som en annan svensk halsstarrig reaktionär och arbetarkattade kollega i Americas största metropol. Vi taga ej tillbaka ett ord, av vad vi sagt och bry oss ej om att inga i vidare svaromål, ty mot dummheten och enfalden kämpa ju på denna gudarna förgäves. De förstörde reaktionärerna, de för kapitalismen allt vänsviftande och de på alla rättfärdighetskänsla blottade kunna vi lämna åt deras öde — en gång kommer den dag, då de måste vakna och då deras lögnaktiga falskhet skall taga en ända med förskrämmas.

Om hemmet, kärleken och samhället

Id sin dotters bröllop den 3 jan. 1909 höll fru Elna Tenow (Elsa Törne), ett särdeles intressant tal om hemmet, kärleken och samhället. Med sin vanliga förmåga att fånga sina åhörare, yttrade talarininnan:

He! — Vad skall jag kunna säga om hemmet, dess betydelse för barnen, för ungdomen, familjen, samhället, fosterlandet, som icke blivit sagt förut, som vi icke alla redan vet?

Men liksom vi icke tröttna på det lara, rena, upprykande vattnet så som dryck, fastän vi släkt vår törst och fyllt vårt behov av det en gång, hundra, ja tusen gånger, utan ändå med samma begärlighet föra det till våra läppar, så vi första nästa gång, så upphöra vi håller aldrig att vilja höra talet om hemmet. Det är lika evigt nytt och evigt outslutligt som talet om kärleken.

Jag har en föreställning om, att dessa två — kärleken och hemmet — betraktade såsom makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

I hemmets tjänst och under hennes ledning är kärleken mild och foglig som ett lamm; — men då hon skickas ut på egen hand; att kva över människobarnen och följa dem på deras irrtrådar i livet, då byter hon natur, blir en tyv mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar.

Det var en gång, att det vänta än att den reaktionära borgartidningen "Skandia" i Jamestown skulle taga anstöt av vår ledare angående Herpin-dramat. I denna ledare sökte vi psykologiskt förklara detta dåd. Samtidigt fastslog vi, att vi ej försvära blodsdåd eller två på våld i någon form. Men lika tydligt framhållde vi att arbetarna endast indirekt vore ansvariga samt att "det direkta både moraliska och juridiska ansvaret låg hos kolbaronerna. Skandias uttalande redaktör tyckes sträva att vinna samma överklassgloira som en annan svensk halsstarrig reaktionär och arbetarkattade kollega i Americas största metropol. Vi taga ej tillbaka ett ord, av vad vi sagt och bry oss ej om att inga i vidare svaromål, ty mot dummheten och enfalden kämpa ju på denna gudarna förgäves. De förstörde reaktionärerna, de för kapitalismen allt vänsviftande och de på alla rättfärdighetskänsla blottade kunna vi lämna åt deras öde — en gång kommer den dag, då de måste vakna och då deras lögnaktiga falskhet skall taga en ända med förskrämmas.

I denna artikel är det vår avsikt att påvisa, att kärleken och hemmet åro tvänne makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

I hemmets tjänst och under hennes ledning är kärleken mild och foglig som ett lamm; — men då hon skickas ut på egen hand; att kva över människobarnen och följa dem på deras irrtrådar i livet, då byter hon natur, blir en tyv mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar.

Det var en gång, att det vänta än att den reaktionära borgartidningen "Skandia" i Jamestown skulle taga anstöt av vår ledare angående Herpin-dramat. I denna ledare sökte vi psykologiskt förklara detta dåd. Samtidigt fastslog vi, att vi ej försvära blodsdåd eller två på våld i någon form. Men lika tydligt framhållde vi att arbetarna endast indirekt vore ansvariga samt att "det direkta både moraliska och juridiska ansvaret låg hos kolbaronerna. Skandias uttalande redaktör tyckes sträva att vinna samma överklassgloira som en annan svensk halsstarrig reaktionär och arbetarkattade kollega i Americas största metropol. Vi taga ej tillbaka ett ord, av vad vi sagt och bry oss ej om att inga i vidare svaromål, ty mot dummheten och enfalden kämpa ju på denna gudarna förgäves. De förstörde reaktionärerna, de för kapitalismen allt vänsviftande och de på alla rättfärdighetskänsla blottade kunna vi lämna åt deras öde — en gång kommer den dag, då de måste vakna och då deras lögnaktiga falskhet skall taga en ända med förskrämmas.

I denna artikel är det vår avsikt att påvisa, att kärleken och hemmet åro tvänne makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

Om hemmet, kärleken och samhället

Id sin dotters bröllop den 3 jan. 1909 höll fru Elna Tenow (Elsa Törne), ett särdeles intressant tal om hemmet, kärleken och samhället. Med sin vanliga förmåga att fånga sina åhörare, yttrade talarininnan:

He! — Vad skall jag kunna säga om hemmet, dess betydelse för barnen, för ungdomen, familjen, samhället, fosterlandet, som icke blivit sagt förut, som vi icke alla redan vet?

Men liksom vi icke tröttna på det lara, rena, upprykande vattnet så som dryck, fastän vi släkt vår törst och fyllt vårt behov av det en gång, hundra, ja tusen gånger, utan ändå med samma begärlighet föra det till våra läppar, så vi första nästa gång, så upphöra vi håller aldrig att vilja höra talet om hemmet. Det är lika evigt nytt och evigt outslutligt som talet om kärleken.

Jag har en föreställning om, att dessa två — kärleken och hemmet — betraktade såsom makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

I hemmets tjänst och under hennes ledning är kärleken mild och foglig som ett lamm; — men då hon skickas ut på egen hand; att kva över människobarnen och följa dem på deras irrtrådar i livet, då byter hon natur, blir en tyv mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar.

Det var en gång, att det vänta än att den reaktionära borgartidningen "Skandia" i Jamestown skulle taga anstöt av vår ledare angående Herpin-dramat. I denna ledare sökte vi psykologiskt förklara detta dåd. Samtidigt fastslog vi, att vi ej försvära blodsdåd eller två på våld i någon form. Men lika tydligt framhållde vi att arbetarna endast indirekt vore ansvariga samt att "det direkta både moraliska och juridiska ansvaret låg hos kolbaronerna. Skandias uttalande redaktör tyckes sträva att vinna samma överklassgloira som en annan svensk halsstarrig reaktionär och arbetarkattade kollega i Americas största metropol. Vi taga ej tillbaka ett ord, av vad vi sagt och bry oss ej om att inga i vidare svaromål, ty mot dummheten och enfalden kämpa ju på denna gudarna förgäves. De förstörde reaktionärerna, de för kapitalismen allt vänsviftande och de på alla rättfärdighetskänsla blottade kunna vi lämna åt deras öde — en gång kommer den dag, då de måste vakna och då deras lögnaktiga falskhet skall taga en ända med förskrämmas.

I denna artikel är det vår avsikt att påvisa, att kärleken och hemmet åro tvänne makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

I hemmets tjänst och under hennes ledning är kärleken mild och foglig som ett lamm; — men då hon skickas ut på egen hand; att kva över människobarnen och följa dem på deras irrtrådar i livet, då byter hon natur, blir en tyv mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar.

Det var en gång, att det vänta än att den reaktionära borgartidningen "Skandia" i Jamestown skulle taga anstöt av vår ledare angående Herpin-dramat. I denna ledare sökte vi psykologiskt förklara detta dåd. Samtidigt fastslog vi, att vi ej försvära blodsdåd eller två på våld i någon form. Men lika tydligt framhållde vi att arbetarna endast indirekt vore ansvariga samt att "det direkta både moraliska och juridiska ansvaret låg hos kolbaronerna. Skandias uttalande redaktör tyckes sträva att vinna samma överklassgloira som en annan svensk halsstarrig reaktionär och arbetarkattade kollega i Americas största metropol. Vi taga ej tillbaka ett ord, av vad vi sagt och bry oss ej om att inga i vidare svaromål, ty mot dummheten och enfalden kämpa ju på denna gudarna förgäves. De förstörde reaktionärerna, de för kapitalismen allt vänsviftande och de på alla rättfärdighetskänsla blottade kunna vi lämna åt deras öde — en gång kommer den dag, då de måste vakna och då deras lögnaktiga falskhet skall taga en ända med förskrämmas.

I denna artikel är det vår avsikt att påvisa, att kärleken och hemmet åro tvänne makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

Om hemmet, kärleken och samhället

Id sin dotters bröllop den 3 jan. 1909 höll fru Elna Tenow (Elsa Törne), ett särdeles intressant tal om hemmet, kärleken och samhället. Med sin vanliga förmåga att fånga sina åhörare, yttrade talarininnan:

He! — Vad skall jag kunna säga om hemmet, dess betydelse för barnen, för ungdomen, familjen, samhället, fosterlandet, som icke blivit sagt förut, som vi icke alla redan vet?

Men liksom vi icke tröttna på det lara, rena, upprykande vattnet så som dryck, fastän vi släkt vår törst och fyllt vårt behov av det en gång, hundra, ja tusen gånger, utan ändå med samma begärlighet föra det till våra läppar, så vi första nästa gång, så upphöra vi håller aldrig att vilja höra talet om hemmet. Det är lika evigt nytt och evigt outslutligt som talet om kärleken.

Jag har en föreställning om, att dessa två — kärleken och hemmet — betraktade såsom makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

I hemmets tjänst och under hennes ledning är kärleken mild och foglig som ett lamm; — men då hon skickas ut på egen hand; att kva över människobarnen och följa dem på deras irrtrådar i livet, då byter hon natur, blir en tyv mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar.

Det var en gång, att det vänta än att den reaktionära borgartidningen "Skandia" i Jamestown skulle taga anstöt av vår ledare angående Herpin-dramat. I denna ledare sökte vi psykologiskt förklara detta dåd. Samtidigt fastslog vi, att vi ej försvära blodsdåd eller två på våld i någon form. Men lika tydligt framhållde vi att arbetarna endast indirekt vore ansvariga samt att "det direkta både moraliska och juridiska ansvaret låg hos kolbaronerna. Skandias uttalande redaktör tyckes sträva att vinna samma överklassgloira som en annan svensk halsstarrig reaktionär och arbetarkattade kollega i Americas största metropol. Vi taga ej tillbaka ett ord, av vad vi sagt och bry oss ej om att inga i vidare svaromål, ty mot dummheten och enfalden kämpa ju på denna gudarna förgäves. De förstörde reaktionärerna, de för kapitalismen allt vänsviftande och de på alla rättfärdighetskänsla blottade kunna vi lämna åt deras öde — en gång kommer den dag, då de måste vakna och då deras lögnaktiga falskhet skall taga en ända med förskrämmas.

I denna artikel är det vår avsikt att påvisa, att kärleken och hemmet åro tvänne makter i människolivet, åro tvänne kvinnliga väsen, tvänne lyckofeber, tvänne genier, som åtgått sig värden om människors barn under den tid de åro här på jorden.

Hemmet är den äldre, mogenare och mera erfarna av de två. Hennes väsen är mildhet, godhet och förtroende. I hennes famn ha barnen sin trygga hem. Den sorgsna söker sin tröst i hos henne, den trette sin vila, de vemkeldiga styrka, de återgå till sin. Hennes yngre syster och medhjälparinna i värdeaktat är hennes fullkomliga motsats. Hon är oberäknelig och yster, fager och tjuande, med ögon som tigga och locka och läppar som bedja och befalla; med händer som smeka och förlama och fötter som trampa i vilhet. Ingen har makt att kva hennes övernöd och vilhet, att tvinga hennes till saktmod och kloket utan hennes äldre, milda syster. Men under hemmets alla inflyttige blir kärleken styrka mot osäkerhet och hennes överstyrt med en omhet, som ej kan beskrivas, lyssnar till de gamles klagvisor med ett tålmod, som är rörande, lånar sin ungdomligt starka arm till stöd åt svaga kvinnor, som svika under livets bördor, svalkar med mjuka, svala händer de pannor som glöda i feber eller de hjässor, som åro nära att förbräna under hetan av alla bekymrade tankar, som tumla under dem.

I hemmets tjänst och under hennes ledning är kärleken mild och foglig som ett lamm; — men då hon skickas ut på egen hand; att kva över människobarnen och följa dem på deras irrtrådar i livet, då byter hon natur, blir en tyv mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar, gör dem tyngsamma mot sina skyddlingar.